

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.179/2025/24. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. december 11. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. április 24. napján kelt 12.B.384/2023/55. számú ítéletét megváltoztatja.

A hatóságjának bűnjelkezelője által számsor szám alatt kezelt 1. sorszám alatti típus mobiltelefon, 3. sorszám alatti típus1 mobiltelefon és 4. sorszám alatti típus2 mobiltelefon vagyonekobjását mellőzi, azok lefoglalását megszünteti és a vádlottnak kiadni rendeli. Tájékoztatja a vádlottat, hogy ha a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a vádemelés után a jogerős vagy véglegessé vált határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

A vagyonekobjással érintett 1.135.500 forintot a hatóság1 számsor1 szám alatt vételezte be.

A vádlott által őrizetben töltött idő utolsó napja helyesen dátum napja, a letartóztatásban töltött idő utolsó napja helyesen dátum1 napja, az ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyeletben töltött idő első napja helyesen dátum2 napja.

A vádlott tényleges tartózkodási helye: cím8 szám.

Az ítélet bevezető részéből a dátum3 napján tartott előkészítő ülés feltüntetését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig ingatlan elhagyását tiltó büntügyi felügyeletben töltött időt beszámítja akként, hogy 4 (négy) nap büntügyi felügyeletben töltött idő 1 (egy) napi szabadságvesztésnek felel meg.

A másodfokú eljárásban 89.479 (nyolcvankilencezer-négyszázhetvenkilenc) forint büntügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat kötelezi.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 24. napján kelt 12.B.384/2023/55. számú ítéletével bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata és (3) bekezdés]. Ezért őt 7 év szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést börtön fokozatban rendelte végrehajtani, illetve rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben vagyoneklobzást rendelt el 1.135.500 forintra, a hatóság2a által a számsor2 bü. számú ügyben lefoglalt 5. sorszám alatti arany színű férfi nyakláncra, a hatóságjának bűnjelkezelője által számsor szám alatt kezelt 1. sorszám alatti típus mobiltelefonra, 3. sorszám alatti típus1 mobiltelefonra és 4. sorszám alatti típus2 mobiltelefonra, a hatóságjának bűnjelkezelője által számsor3 szám alatt kezelt 10. sorszám alatti rendszám1 forgalmi rendszámú típus4ra és 11. sorszám alatti rendszám2 forgalmi rendszámú típus3 típusú személygépkocsira. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült büntügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, pénzbüntetés kiszabása, valamint súlyosabb végrehajtási fokozat megállapítása érdekében, míg Terhelt1 vádlott és védője a büntetés enyhítése iránt jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Főügyészség a fellebbezés számsor4 szám alatti írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott 7 év végrehajtandó szabadságvesztés büntetés mértéke az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott bűnösségének fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint a bünteteskiszabási körülményekhez megfelelően igazodik. Azonban a vádlott esetében figyelembe vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülmények, valamint a vádlott személyi körülményei nem indokolják a Btk. 35. § (2) bekezdés alkalmazását.

[4] A pénzbüntetés kiszabását a Btk. 50. § (2) bekezdés indokolja, e körben hivatkozott a BH2015. 25. számú eseti döntésre, mely szerint a Btk. 50. § (2) bekezdése csak annyiban speciális szabály, hogy a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt – akár végrehajtandó, akár végrehajtásban felfüggesztve – kiszabott szabadságvesztés mellett az elkövető jövedelmének és/vagy vagyonának megfelelőisége esetén kötelező a pénzbüntetés kiszabása is. Ebből viszont nem következik olyan, a hatályos Btk. 33. § (1) bekezdését lerontó

specialitás, hogy az elkövető jövedelmének vagy vagyonának nem megfelelősége esetén nem lehetne pénzbüntetést kiszabni.

[5] A hatóság³ által megküldött dokumentáció alapján megállapítható, hogy Terhelt¹ vádlott dátum⁴ évig rendelkezett legális jövedelemmel, dátum⁵ évtől a vádlott jövedelmi és vagyoni körülményei tisztázatlanokká váltak. A vádlott saját vallomásai szerint dátum⁶ évtől kezdett el kábítószer kereskedelemmel foglalkozni, a saját, valamint családja eltartását elfogásáig – legalábbis részben – kábítószer értékesítésből biztosította. A bűnügyi felügyeletben lévő terhelt online munkavégzést nem folytatott, mely a vádlott családjára is terhet ró, hiszen egy kereső foglalkozású személyre – az élettársra - hárul a családi anyagi jólétének megteremtése, ami egy beteg kiskorú gyermekkel a háttérben valóban megterhelő lehet.

[6] Ezen indokokra figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést eggyel szigorúbb, fegyház fokozatban rendelje el végrehajtani és a vádlottat ezzel egyidejűleg ítélje pénzbüntetésre.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a számsor⁵ számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott terjedelmű, az elsőfokú ítélet megalapozottsága a Be. 591. § (2) bekezdésének a) pontja alapján nem vizsgálható. A Fővárosi Törvényszék a Be. 607. § (1) bekezdésében, a 608. § (1) bekezdésében, illetőleg a 609. § (1) bekezdésében szereplő, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem vétett. A megállapított tényállásból okszerűen következtetett Terhelt¹ vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is megfelelő.

[8] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket kimerítően feltárta, a büntetés inkább méltányosnak, semmint eltúlzottnak tekinthető, így annak lényeges enyhítésére – új, eddigi bírói értékelési körbe nem vont tény vagy körülmény hiányában – törvényes alapot nem látott. Tévedett ugyanakkor a bíróság, amikor mellőzte a vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabását. Az ügyészi fellebbezés e tekintetben helyes érveket sorakoztat fel, az egészséget veszélyeztető bűncselekményt haszonszerzési motivációval és kitartó szándékkal megvalósító vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérése érdekében – hangsúlyozottnak a Btk. 33. § (3) bekezdésére és a Btk. 50. § (1) bekezdésére alapítottan – pénzbüntetés kiszabása is indokolt és rendelkezni szükséges a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésről is [Btk. 51. §].

[9] A Btk. 35. § (2) bekezdés alkalmazása a konkrét ügyben feltárható és nevesített bűnösségi körülmények összességében történő értékelése alapján nem volt indokolt. E tárgyú döntését a törvényszék a vádlott büntetlen előéletével, valamint megbánó magatartásával indokolta. Ugyanakkor az 56/2007. BK vélemény II/1. pontja alapján a büntetlen előéletet relativizálja, hogy a terhelt életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekményt valósított meg hosszú időn keresztül, kitartó szándékkal. Míg a beismerés és megbánás kapcsán hangsúlyozandó, hogy a terheltet tetten érték, így beismerésének nyomatéka csekélyebb. Kiemelendő, hogy a vádlott hosszú időn keresztül, többfajta kábítószerrel – nem csak könnyű droggal, hanem a kifejezetten addiktív kokainnal is – kereskedett, a kábítószer fogyasztotta is, a kereskedéssel érintett kábítószer mennyisége a különösen jelentős mennyiség alsó határát is meghaladta. A cselekmény konkrét tárgyi súlya nem nevezhető csekélynek, ilyen bűnösségi körülmények alapján enyhébb végrehajtási fokozat megállapításának Terhelt¹ vádlottal szemben nincs helye. Ezzel összefüggésben a beszámításra vonatkozó ítéleti rendelkezést akként indokolt módosítani, hogy egy napi szabadságvesztésnek öt nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

[10] Észrevételezte, hogy a vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó adatok akként pontosítandók, hogy a terhelt helyesen dátum napjáig volt őrizetben, illetve tekintettel arra,

hogy a törvényszék az ügydöntő határozatot tárgyaláson felvett bizonyítás alapján és nem előkészítő ülésen hozta meg, az ítéletből mellőzni kell a dátum³ napján tartott előkészítő ülésre utalást.

[11] Mindezek alapján indítványozta a Fővárosi Törvényszék 12.B.384/2023/55. számú ítéletének a Be. 606. § (1) bekezdése alapján történő megváltoztatását és azt, hogy a másodfokú bíróság

[12] - Terhelt¹ vádlottat a Btk. 50. § (1) bekezdése alapján ítélje pénzbüntetésre is, egyúttal a Btk. 51. § értelmében rendelkezzen a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésről,

[13] - a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg,

[14] - a Btk. 92. § (1)-(2) bekezdései alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe rendlje beszámítani a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig lakóhelyhez kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt,

[15] - a beszámításra vonatkozó ítéleti rendelkezést akként változtassa meg, hogy egy napi szabadságvesztésnek öt nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg,

[16] - a vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó adatokat pontosítsa, valamint az ítéletből mellőzze az előkészítő ülésre utalást,

[17] - egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[18] A védő az enyhítésre irányuló fellebbezés indokolásában kifejtette, hogy Terhelt¹ vádlott a kényszerintézkedés szabályait betartotta, büntetlen előéletű, más eljárás sem indult azóta ellene, a cselekményt a megalapozott gyanú közlésétől kezdve beismerte, megbánta magatartását, egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik. Kiemelte, hogy a vádlott törekedett egyezségkötésre, a nyomozó hatósággal együttműködött, melyet az elsőfokú bíróság meg is próbált tisztázni, de a nyomozati szakban eljáró előadót az elsőfokú bíróság nem tudta tanúként kihallgatni, illetve a nyomozó hatóság nem adta át a jegyzőkönyveket, amelyekben az együttműködés során a vádlott olyan konkrét információkat közölt, amely alapján más elkövetőkkel szembeni büntetőeljárások indultak, ez a körülmény pedig nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő lehetett volna.

[19] A nyilvános ülésen a védő a fellebbezése indokolásában kifejtettekkel egyezően tartotta meg perbeszédét. Terhelt¹ vádlott személyi körülményeire nyilatkozott, illetve az ügy érdemében tett felszólalásában előadta, hogy a nyomozó hatósággal folyamatosan együttműködött és törekedett az egyezségre, az elsőfokú eljárásban ezt a körülményt nem sikerült tisztázni, mert a nyomozó hatóság nem adta át az iratokat, illetve a nyomozás során eljáró előadót sem sikerült tanúként kihallgatni, pedig igazolást nyerhetett volna, hogy az általa átadott információk alapján más elkövetők ellen indultak büntető eljárások, több mint 100 kg kábítószer foglaltak le, melyet a büntetés kiszabásakor a bíróság enyhítő körülményként tudott volna értékelni. A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezés indokaként hivatkozott arra, hogy egy tartósan beteg kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, dátum⁴ óta pánikbetegséggel kezelik, büntetlen előéletű, beismerő vallomást tett, megbánta a cselekményt. A vagyonelkobzás kapcsán kiemelte, hogy az arany nyaklánc számlával igazoltan, közel 10 éve vásárolt ajándék, melyet nagyszüleitől kapott. A mobiltelefonokon családi fényképek és videofelvételek vannak, indítványozta ezeket kiadni részére. Az rendszám1 forgalmi rendszámú típus⁴ és az rendszám2 forgalmi rendszámú típus³ típusú személygépkocsi az élettársa nevére van, aki ezeket az édesanyja és annak férje segítségével vásárolta, melyeket szintén okiratokkal igazolt. Terhelt¹ vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot.

[20] Az ellentétes irányú fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

[21] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a Be. 583. § (3) bekezdés a) pont alapján kizárólag a kiszabott büntetés mértéke miatt jelentettek be fellebbezést, ezért a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdés alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül, ezen túl a Be. 590. § (5) bekezdés alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálta

[22] - a) az elsőfokú bírósági eljárást és ennek során vizsgálta azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén

[23] - aa) a 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni, vagy

[24] - ab) a 609. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni,

[25] - b) a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni,

[26] - c) a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést,

[27] - továbbá a Be. 590. § (7) bekezdés alapján hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

[28] Irányadó volt a

[29] - Be. 590. § (5a) bekezdés, mely kimondja, hogy a másodfokú bíróság az (5) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletét akkor bírálja felül, ha az ítélet megalapozatlanságának vizsgálata nélkül megállapítható, hogy a 607. § (1) bekezdésében, valamint a 608. § (1) bekezdésében fel nem sorolt, és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására,

[30] - Be. 591. § (2) bekezdés a) pont is, melynek értelmében a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mivel a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be.

[31] Az eljárási szabályok vizsgálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. A Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdésében meghatározott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetve a Be. 609. § (1) bekezdés alapján hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést nem valósított meg, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak.

[32] Az ítéltábla álláspontja szerint az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem volt.

[33] A Be. 561. § (3) bekezdés b) és c) pont külön nevesíti a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és a bíróság által megállapított tényállást, ennek következtében a személyi rész nem a tényállás része, így nincs akadálya a másodfokú eljárásban a személyi rész kiegészítésének, helyesbítésének. Erre tekintettel az ítéltábla a vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatokat a nyilvános ülésen előadottak alapján akként pontosítja, illetve azzal egészíti ki, hogy nemzetközi áru fuvarozó OKJ-s végzettséggel is rendelkezik, élettársa mérlegképes könyvelőként dolgozik, havi jövedelme 500.000 forint. A vádlott a cím8 szám alatti ingatlanon haszonélvezeti joggal rendelkezik. Lakáshitel tartozása van, melynek havi törlesztő részlete 100.000 forint. Depresszió és pánikbetegség mellett dermatitis miatt bőrgyógyászati kezelésben is részesül.

[1] A korlátozott felülbírálat keretében a másodfokú bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította. Az irányadó tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és a terhére rótt bűncselekmény minősítése is mindenben megfelel az anyagi jog szabályainak továbbá az 1/2007. Bűntető jogegységi határozatban foglalt iránymutatásnak. A Be. 562. § (2) bekezdésben és a Be. 561. § (3) bekezdés e) pontban foglaltak ellenére a jogi indokolás szükséztavú, azt a másodfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy a vádlott magatartása magán hordozza a kereskedés elkövetési magatartás jellemzőit, hiszen az irányadó tényállás szerint rendszeresen ismétlődően, anyagi haszon érdekében folytatott amfetamin, kokain és marihuána tárgyában adás-vételeket, a vádlott maga végezte a kábítószer beszerzését, tárolását, készletezését, hígítását, csomagolását, adagolását és az elosztását is, mely magatartások önmagukban is befejezett önálló tettesi cselekményként értékelendők és természetes egységet képeznek (BH2002. 175., BH2013. 264., BH2015. 324., BHdátum13.144.).

[34] A Btk. 79. §-a értelmében a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el, a Btk. 80. § (1) bekezdése szerint pedig a büntetést a büntető törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[35] Ahogyan a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát nem elvont általánosságban és mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[36] Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba az enyhítő és súlyosító körülményeket és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte.

[37] A vádlott és védője indítványozták a büntetés kiszabása körében értékelni, hogy Terhelt1 a nyomozó hatósággal együttműködött és vallomása alapján több büntető eljárás is indult. A Be. 409. § (4) bekezdés azonban kimondja, hogy ha az ügyészség és a terhelt nem kötött egyezséget, a kezdeményezés, valamint az ezzel összefüggésben keletkezett ügyiratok bizonyítékként, illetve bizonyítási eszközként nem használhatók fel, azok nem képezik az eljárás ügyiratainak részét, ebben az esetben az ügyészség az egyezés megkötésére irányuló kezdeményezésről sem tájékoztathatja a bíróságot. E jogszabályhely értelmében tehát a védelmi indítvány nem volt alapos, mivel nem jött létre egyezés, az ezzel összefüggésben előadott hivatkozások jelen eljárásban nem vehetők figyelembe.

[38] A cselekmény tárgyi súlyát a jogalkotó a büntetési tételkeretben kifejezésre juttatta, a jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés] öt évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett. Emellett különös gonddal vizsgálandó a megvalósított magatartás adott minősítésen belüli konkrét tárgyi súlya, e körben értékelendő, hogy

[39] - a cselekmény konkrét tárgyi súlyát növeli, hogy az elkövetés tárgya nemcsak az enyhébb megítélést eredményező marihuána, hanem az irányadó tényállás szerint kokain és amfetamin is,

[40] - el nem mellőzhető jelentőségű a minősítést is meghatározó, a cselekménnyel érintett kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalma is, mely jelen esetben a jelentős mennyiség alsó határának közel húszszorososa, mely a súlyosabb minősítést megalapozó alsó határt sokkal lépte túl,

[41] - a vádlott magatartása időben is elhúzódó jellegű,

[42] - a kábítószer-kereskedelem büntetvények négy elkövetési magatartása (kínál, átad, forgalomba hoz, kereskedik) közül a vádlott terhén megállapított - kereskedik - a legsúlyosabb megítélésű elkövetési magatartás, figyelemmel a rendszerességére és haszonszerzési célzatára.

[43] Terhelt1 vádlott alanyi társadalomra veszélyessége körében értékelendő, hogy az életvitelében pozitív változás állt be, szembenézett magatartása helytelenségével, rendezett körülmények között él, újabb büntetőeljárás sem indult ellene.

[44] Mindezen körülményeket együttesen értékelve a másodfokú bíróság a törvényszék által kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamát megfelelőnek találta, annak enyhítésére irányuló fellebbezés nem vezetett eredményre. Az ítéltábla szem előtt tartotta azt is, hogy a Be. 605. § (2) bekezdés értelmében, ha a másodfokú bíróság a tényállást nem egészítette ki, illetve nem helyesbítette, az elsőfokú bíróság ítéletében a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye.

[45] Az ítéltábla nem találta alaposnak az ügyészség által a szabadságvesztés büntetés fegyház végrehajtási fokozatának megállapítására irányuló fellebbezést sem. Az elsőfokú bíróság a törvénnyel első ízben összeütközésbe került, tökéletesnek nem tekinthető egészségi állapotú vádlott esetében a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról a Btk. 35. § (2) bekezdés alkalmazásával törvényesen rendelkezett.

[46] A feltételes szabadságra bocsátásra, a közügyektől eltiltásra, a beszámításra vonatkozó rendelkezés is megfelel a jogszabályoknak.

[47] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Btk. 50. § (1) bekezdés alapján tett indítványt a pénzbüntetés alkalmazására, a másodfokú bíróság álláspontja szerint 7 év tartamú fő- és mellékbüntetés szükséges és elegendő is a büntetési célok érvényre juttatásához, további büntetési nem alkalmazása nem indokolt.

[48] A másodfokú bíróság vizsgálta a Btk. 50. § (2) bekezdés alkalmazhatóságát. A hivatkozott jogszabályhely értelmében, akit haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélnék, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van, pénzbüntetésre is kell ítélni. Jelen ügyben az elsőfokú bíróság megállapítható volt a pénzbüntetés kiszabásának azon feltétele, hogy a vádlott a bűncselekményt haszonszerzés céljából követte el, ezen felül őt a bíróság határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélte. Azonban a másodfokú bíróság nem látta megállapíthatónak, hogy megfelelő jövedelemmel, vagyonnal rendelkezik.

[49] A Kúria Büntető Kollégiuma által a 2/2023. (VII. 5.) BK véleménnyel felülvizsgált és módosítással fenntartott, a bírói gyakorlatot alakító 25/2007. BK vélemény szerint

[50] - a törvény célját figyelembe véve – a pénzbüntetés szempontjából – akkor megfelelő a kereset, illetve a jövedelem, ha az elkövető a pénzbüntetést, akár részletekben is, de képes megfizetni,

[51] - az a kérdés, hogy a vádlott keresete mikor tekinthető megfelelőnek, csak a konkrét ügyben az adott körülmények részletes vizsgálata alapján dönthető el,

[52] - általánosságban annyi emelhető ki, hogy a kereset, illetve a jövedelem megfelelő összeget elérő volta mellett minden esetben figyelemmel kell lenni a vádlott keresetét, illetve jövedelmét terhelő törvényes tartási kötelezettségeire (gyermektartás, szülőtartás, testvértartás stb.) továbbá a maga és a tartásra szoruló családtagok minimális létfenntartását biztosító kiadásokra,

[53] - a pénzbüntetés kiszabásának alapjául csupán az említett kiadások fedezetét meghaladó kereset, illetve jövedelem szolgálhat,

[54] - a törvény a megfelelő keresetet, illetve jövedelmet személyhez, és pedig a vádlott személyéhez köti,

[55] - a pénzbüntetés alkalmazása szabadságvesztés mellett akkor felel meg céljának, ha alappal lehet következtetni arra, hogy a vádlott a pénzbüntetést törvényes tartási kötelezettségeinek teljesítése mellett, a maga és tartásra szoruló családja minimális megélhetésének veszélyeztetése nélkül saját keresetéből, jövedelméből – akár részletekben is, de – képes megfizetni.

[56] Terheltl vádlott esetében megállapítható, hogy hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés megkezdése előtt áll, jelenleg sem rendelkezik keresettel, megfelelő vagyona és megtakarítása pedig nincs. Mindez pedig azt jelenti, hogy a pénzbüntetés megfizetése vagy a hozzátartozókra hárulna át, amire pedig törvényes alap nincsen; vagy a pénzbüntetés meg nem fizetése szükségszerűen a szabadságvesztésre történő átváltoztatást vonná maga után, amely mintegy burkolt formában a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának meghosszabbítását eredményezné. Erre figyelemmel pénzbüntetés a Btk. 50. § (2) bekezdés alapján - törvényi feltétel hiányában - nem volt kiszabható.

[57] Az elsőfokú bíróság a megjelölt tárgyak elkobzását törvényesen rendelte el, a felhívott jogszabályhely is megfelelő.

[58] Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben vagyoneklobzást rendelt el 1.135.500 forintra, a lefoglalt arany színű férfi nyakláncra, típus mobiltelefonra, típus1 mobiltelefonra, típus2 mobiltelefonra, rendszám1 forgalmi rendszámú típus4ra és rendszám2 forgalmi rendszámú típus3 típusú személygépkocsira, de nem jelölte meg, hogy mely vagyontárgyra mely jogszabályhely alapján alkalmazta az intézkedést és ennek jogi indokolása is hiányos.

[59] A vagyoneklobzásra vonatkozó releváns jogszabályi rendelkezések:

[60] - vagyoneklobzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett [Btk. 74. § (1) bekezdés a) pont],

[61] - vagyoneklobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amely a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyon helyébe lépett [Btk. 74. § (1) bekezdés d) pont],

[62] - az ellenkező bizonyításáig vagyoneklobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyoneklobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet az elkövető a kábítószerrel való kereskedés elkövetésének ideje alatt szerzett [Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pont],

[63] - az ellenkező bizonyításáig vagyoneklobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyoneklobzást kell elrendelni arra a vagyonra is, amelyet a kábítószerrel való kereskedés [176. § (1)–(4) és (6) bekezdés] elkövetője a büntetőeljárás megindítását megelőző öt évben szerzett, ha a vagyon, illetve az elkövető életvitele az igazolható jövedelmi viszonyaihoz, személyi körülményeihez képest különösen aránytalan [Btk. 74/A. § (2) bekezdés a) pont],

[64] - nem rendelhető el vagyonekobjzás a Btk. 74/A. § (1) és (2) bekezdés esetében, ha az elkövető bizonyítja, hogy a vagyon nem bűncselekményből származik [Btk. 74/A. § (3) bekezdés].

[65] A másodfokú bíróság a típus mobiltelefon, típus1 mobiltelefon és típus2 mobiltelefon esetében a vagyonekobjzás alkalmazásával nem értett egyet, figyelemmel arra, hogy nem állapítható meg, hogy azokat a vádlott mikor és milyen módon szerezte meg, így az sem, hogy az elkövetési idő alatt vagy a büntetőeljárás megindítását megelőző öt évben, illetve az sem, hogy azok bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyon helyébe léptek volna. Erre tekintettel a telefonok vagyonekobjzását mellőzte, azok lefoglalását Be. 320. § (1) bekezdés a) pont alapján megszüntette és a Be. 321. § (1) bekezdés alapján a vádlottnak kiadni rendelte. A Be. 321. § (5a) bekezdés 2024. március 1. napjától hatályos rendelkezése szerint, ha a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a lefoglalást megszünteti és a dolgot kiadni rendeli, de a dolog átvételére jogosult vagyoni érdekelt a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a vádemelés után a jogerős vagy véglegessé vált határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül. Erről a lefoglalás megszüntetéséről szóló határozatban kell rendelkezni, ezért a másodfokú bíróság a Be. 321. § (5a) bekezdés alapján tájékoztatta a vádlottat a törvényi rendelkezésről.

[66] A másodfokú bíróság az 1.135.500 forintra, az arany színű férfi nyakláncra, az rendszám1 forgalmi rendszámú típus4ra és rendszám2 forgalmi rendszámú típus3 típusú személygépkocsira vonatkozóan a törvényszék vagyonekobjzásról szóló döntésével egyetértett.

[67] A vádlottól lefoglalt 1.135.500 forint az irányadó tényállás szerint a kábítószer-kereskedelemből származó, így erre az elsőfokú bíróság vagyonekobjzást a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pont alapján törvényesen rendelt el, a végrehajthatóság szempontjából az ítéltábla feltüntette, hogy ezt az összeget a hatóság1 számsor1 szám alatt vételezte be.

[68] Az iratok alapján megállapítható, hogy

[69] - a vádlott által a nyomozás során becsatolt számla szerint dátum7 napján történt az arany színű férfi nyaklánc vásárlása,

[70] - az rendszám2 forgalmi rendszámú típus3 típusú személygépkocsi tulajdonjog átruházási szerződése dátum5 dátum8 napján kelt,

[71] mely egyik esetben sem esik az irányadó tényállásban rögzített elkövetési időszak - dátum6 évtől dátum9 napjáig - alá, azt megelőző időre esik. E vagyontárgyak esetében, figyelemmel arra, hogy az előkészítő eljárás elrendelésének dátuma dátum6 dátum10 napja, a Btk. 74/A. § (2) bekezdés a) pont szerinti kiterjesztett vagyonekobjzás alkalmazható, mivel a büntetőeljárás megindítását megelőző öt évben - dátum11 dátum10 és dátum6 dátum10 között - szerzett vagyonról van szó.

[72] Az rendszám1 forgalmi rendszámú típus4 szerzési időpontja a gépjármű-nyilvántartási adatok szerint dátum12 napja, mely a kábítószer-kereskedelem elkövetési idejére - ami a tényállás szerint dátum6 évtől dátum9 napjáig tartott - esik, így e vagyontárgy esetében a Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pont szerinti vagyonekobjzás alkalmazható.

[73] Az arany nyaklánc, a típus3 típusú személygépkocsi és a típus4 esetében a Btk. 74/A. § (3) bekezdés alapján ellenbizonyításnak van helye. Nem rendelhető el vagyonekobjzás, ha bizonyítást nyer, hogy nem bűncselekményből származnak. E tekintetben azonban az eljárás során a vádlott által felajánlott bizonyítás nem igazolta azok legális eredetét az alábbi indokok alapján:

[74] Az arany nyaklánc esetében egy számla került benyújtásra, mely közel másfél millió forintos vételár kifizetéséről szól, de a nyomozás adatai szerint a vádlott adóhatóság előtt bejelentett jövedelme ilyen összeg kifizetését – figyelemmel arra, hogy megélhetését is fedeznie kellett - nem tette lehetővé, a vételár forrását nem igazolta, ahogy azt sem, hogy az ékszert a nagyszüleitől kapta, így azt sem, hogy az nem bűncselekményből származik, emellett ez a nagy értékű vagyontárgy az elkövető igazolható jövedelmi viszonyaihoz, személyi körülményeihez képest különösen aránytalan.

[75] A nyilvántartási adatok azt mutatják, hogy az rendszám2 forgalmi rendszámú típus3 típusú személygépkocsi és az rendszám1 forgalmi rendszámú típus4 járművek tulajdonosa a vádlott élettársa, azonban a járművek csak névleg voltak az élettárs nevében, valójában a vádlott tulajdonát képezték, azok felett a vádlott rendelkezett, ezt igazolja, hogy

[76] – az élettárs a hatóság3 által rendelkezésre bocsátott adatok alapján megfelelő, igazolt jövedelemmel nem rendelkezett, éves adózott jövedelme nagyságrendileg dátum13-dátum4 évekre vonatkozóan 2 millió forintot (166.000 forint/hó), de a szerzés évére, dátum5 évre vonatkozóan az 1 millió forintot (83.000/hó) sem haladta meg.

[77] - a nyomozati irat részét képező, dátum14-i, számsor6 közlésszámú, cég1mal folytatott beszélgetést a vádlott folytatta le, melyből kiderül, hogy a típus4 vásárlását ő intézte, ő kérdezte meg, hogy mikor várható a jármű átadása, mely az élettársa nevére lesz írva, az ügyintéző a szükséges adatokat a vádlottal egyeztetette és vele vette fel a kapcsolatot a későbbi ügyintézés során is,

[78] - a személygépkocsit a vádlott használta, több rejtett megfigyelés is ezt igazolta, illetve a vádlott elfogásakor is ő vezette a járművet, tőle foglalták le azt annak indítókulcsával és forgalmi engedélyével együtt,

[79] - a típus4 és személygépkocsi esetében nem volt elfogadható az a vádlott előadás, miszerint az általa becsatolt okiratok szerint a vásárlások előtti napokban a vételárral egyező összegű ajándékot kapott az élettársa a hozzátartozóitól és ebből vásárolta azokat, ugyanis az ajándékot nyújtó személy1 esetében semmi nem támasztotta alá, hogy igazolt jövedelméből egyáltalán rendelkezett 10 millió forinttal, a készpénz tényleges átadása sem bizonyított, az nem nyomon követhető bankszámlára utalás hiányában, ezen okiratok ekként a törvényes eredet igazolására, a vélelem megdöntésére önmagukban nem alkalmasak.

[80] A fentebb kifejtettek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az rendszám2 forgalmi rendszámú típus3 típusú személygépkocsi és az rendszám1 forgalmi rendszámú típus4 járművek tekintetében felajánlott bizonyítás nem igazolta, hogy a járművek nem bűncselekményből származnak. Ezen túlmenően a személygépkocsi esetében egyértelműen megállapítható, hogy az elkövető vagyoni helyzete, személyi körülményei és az igazolható jövedelme között feltűnő az aránytalanság, mivel az adóhatóság megkeresésre adott válasz alapján a vádlott dátum4 évtől álláskereső volt, jövedelme nem tette volna lehetővé az adásvételt, megfelelő igazolt jövedelemmel élettársa sem rendelkezett.

[81] A felajánlott bizonyítás eredménytelenségét a vádlott viseli, ezért az elrendelt vagyoneklobzás törvényes, annak megváltoztatására irányuló védelmi fellebbezés nem volt eredményes.

[82] Terhelt1 vádlott által őrizetben töltött idő utolsó napját, a letartóztatásban töltött idő utolsó napját és az ingatlan elhagyását tiltó bünygyi felügyeletben töltött idő első napját a másodfokú bíróság a nyomozási bíró határozatai és a büntetés-végrehajtási nyilvántartás adatai alapján helyesbítette.

[83] Az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontban meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés szerinti személyes adatok körében Terhelt1 vádlott

tényleges tartózkodási helyét – figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság dátum15 napján kelt számsor7 számú végzésében foglaltakra - feltüntette.

[84] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet bevezető részéből a dátum3 napján tartott előkészítő ülés feltüntetését mellőzte a Be. 561. § (1) bekezdésre figyelemmel, mely a tárgyalási napok megjelölését írja elő.

[85] Az ítéltábla a fenti indokokra figyelemmel – a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen eljárva – a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a határozatot egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[86] Az ítéltábla Terhelt1 vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig ingatlan elhagyását tiltó bünyügyi felügyeletben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdés a) pont alapján rendelkezett.

[87] A másodfokú eljárásban az rendszám2 forgalmi rendszámú típus3 típusú személygépkocsi tárolásával összefüggésben felmerült 89.479 forint bünyügyi költség megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdés alapján a vádlottat kötelezte.

[88] A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2025. december 11.

dr. Szalai Géza
a tanács elnöke

dr. Sárecz Szabina Martina
előadó bíró

dr. Szabó Ágnes Petra
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. április 24. napján kelt 12.B.384/2023/55. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.179/2025/24. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2025. december 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. december 11.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke